

CREDINȚA CARE MÂNTUIEȘTE

† Cuvânt la Duminica a patra, Vindecarea slugii sutașului

Credința care mântuiește este o virtute, una dintre cele mai mari, o sinteză a virtuților. Credința care mântuiește nu este un obiect pe care să-l ai o dată pentru totdeauna și să-l porți cu tine în buzunar, fără să-ți mai faci probleme. Credința care mântuiește este o nevoiță, este o lucrare lăuntrică de toată vremea, ce poate să crească în noi, să fie împuținată sau chiar să moară, în funcție de cum trăim. Credința fără fapte este moartă. Faptele înseși pot să fie moarte, dacă sunt formale, dacă sunt legaliste, dacă sunt izvorâte din prisos de mândrie, dacă sunt mincinoase sau interesate, dacă sunt în alt duh decât în Duhul Adevărului. Credința care mântuiește înseamnă dreapta și via închinare sau dreapta și via relație cu Făcătorul și Mântuitorul nostru. Credința care mântuiește este sinceritatea deplină a sufletului cu Dumnezeu și cu sine însuși, este viața trăită în Duh și în Adevăr. Sinceritatea în fața conștiinței noastre este pasul cel mai greu și cel mai important către smerenie, fără de care nu există credință adevărată. Astăzi, cu greu mai știm ce este credința, deoarece cu greu mai știm ce este smerenia autentică și rostirea sinceră a cuvintelor de umilință, de prihănire a noastră înșine. Ne-am obișnuit cu „manierisme”, ne-am învățat să ne smerim „automat” din cuvinte sau gesturi „standard”, sa ne ghemuim

imaginar în ipostazele unei „smerenii” emoționale, în care ne centrăm tot pe starea noastră de bine sau pe imaginea de sine. Nu mai avem criterii să deosebim adevărul de fals, sarea cea curată de surogatele „identice naturale”. Dacă am avea sinceritate, am avea și criterii. Dar trebuie să ne rugăm pentru ca fiecare să deosebească singur binele de rău și minciuna de adevăr. Să ne silim cu toții să reparăm greșelile noastre, să avem o credință vie în Dumnezeu cerului și al pământului, că sfânt este Domnul Dumnezeu nostru și sfinți trebuie să fim și noi. Sfinți trebuie să ne facem, dacă vrem să locuim și noi cu sfinții. Să trăim în sfințenie și în viață curată. Să ne lepădăm de toate păcatele care ne întunecă sufletul și trupul. Orice rugăciune făcută pentru cineva întărește legătura dintre noi și persoana respectivă. Aceasta este misiunea pe care o putem îndeplini când nu putem ajunge la persoanele bolnave pentru a le vizita: rugăciunea stăruitoare. Prin cuvântul rugăciunii putem depăși granițele spațiului și timpului și putem îmbrățișa suferinții care au nevoie de ajutorul nostru.

SFÂNTUL IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL - 26 iulie

Acest Cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii deșarte și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței, unde s-a călugărit și a deprins, de la părinții îmbunătățiți ai așezământului, primele reguli ale vieții ascetice. A cunoscut pe mulți dintre sihaștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, una din văile ce înconjoară manastirea, era numita, Valea Chiliilor așa cum și astăzi păstrează aceasta denumire. A fost un sfătuitor al Voievodului Mihai Viteazul care după bătălia de la Călugăreni a poposit 3 luni în Cetățuia lui Negru Vodă. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscușiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 40 de ani. În timpul nevoiței sale în peștera de lângă mănăstirea actuală, era căutat pentru sfat de Voievodul Matei Basarab, de boierii și de curtenii acestuia. Petrecând multă vreme în rugăciune și aspră nevoiță, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut. Cunoscându-și dinainte sfârșitul, minunatul părinte Ioanichie și-a încrustat anul trecerii la cele veșnice - 1638 - pe peretele peșterii sale, apoi culcându-se pe patul de piatră și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Peștera fiind părăsită vreme îndelungată, din cauza inaccesibilității locului, de-abia în primele decenii ale secolului al XX-lea, în anul 1944, coborându-se starețul schitului, monahul Pimen Bărbieru, cu o frânghie, a descoperit osemintele sfântului galbene și frumos mirositoare, întinse pe un pat de stâncă, iar deasupra erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638”. În timpul comunismului s-a dat dispoziție să fie îngropate moaștele Sfântului în cimitirul mănăstirii. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009 s-a aprobat canonizarea Cuviosului Ioanichie cel Nou de la Muscel (Argeș), cu ziua de prăznuire la 26 iulie. Sfântul Cuvios Ioanichie este considerat un sfânt ocrotitor al familiilor și un mijlocitor al acelor ce vor să aibă copii. Din multele minuni săvârșite de Sfântul Cuviosul Ioanichie amintim de tămăduirea minunată a unui copil bolnav de leucemie, a unor suferinzi de cancer, deschiderea graiului unor copii, redarea liniștii și alungarea vrajbei din casele acelor ce ajunseseră la divorț, precum și mijlocirea în rugăciune a celor ce mult și-au dorit la avea prunci însă chiar medicii au fost neputincioși la cererea lor, dar să nu se uite că: „ceea ce este cu neputință a oameni, este cu putință la Dumnezeu”. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este datoria creștinului față de legi?

Răspuns: Creștinul, ca făptură a lui Dumnezeu, trebuie să asculte de voia Acestuia, rostită prin legile date, căci numai așa își poate întocmi o viață cinstită și-și poate dobândi mântuirea sufletului. Legea, prin însăși ființa ei, cere doar ascultare și nu stă în bunul plac al cuiva să i se supună sau nu. Este drept că uneori se întâmplă ca legea să fie călcată. Dar creștinul nu trebuie să facă aceasta în chip premeditat; el rămâne supus legii chiar și atunci când o calcă. Porunca lăuntrică prin care legea morală cere creștinului să facă sau să nu facă ceva se numește datorie morală. Aceasta nu este altceva decât trebuința pe care o simte credinciosul înăuntrul său de a împlini voia lui Dumnezeu și a ocoli cele potrivnice ei, fără ca libertatea voii să-i fie îngrădită cu ceva. Cum poate însă împlini legile și evita călcarea lor, aceasta i-o spune fiecăruia cugetul sau conștiința sa morală.

Întrebare: Ce este conștiința morală?

Răspuns: Conștiința morală este glasul lui Dumnezeu în sufletul credinciosului, care-l îndeamnă la împlinirea legii morale. Glasul acesta îl poate cunoaște fiecare, căci după credința noastră conștiința s-a născut odată cu omul. Ea este de obârșie dumnezeiască. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, a sădit în fiecare judecata nemincinoasă a binelui și a răului, regula conștiinței”.

Întrebare: Dispare vreodată conștiința din sufletul omului?

Răspuns: Niciodată. Ea poate să fie adormită prin nepăsarea omului față de datoriile sale, poate să fie întunecată printr-o viață de păcat, dar nu poate să fie nimicită niciodată, fiindcă ea este de la Dumnezeu. Nici cei mai mari făcători de rele nu pot înăbuși în ei, cu totul, glasul conștiinței. Ea îi urmărește mereu cu muștrările ei, încât mulți ajung la deznădăjduire și-și curm singuri firul vieții, ca Iuda.

Întrebare: Ce datorie avem față de conștiința noastră?

Răspuns: Avem datoria de a o păstra totdeauna curată și de a o ține în stare trează prin rugăciune, post, împărtășirea cu Sfintele Taine și prin cunoașterea tot mai temeinică a învățăturii creștine. Conștiința morală ne îndeamnă la făptuirea binelui, dreptății și dragostei creștine, adică la împlinirea legii.

Întrebare: La ce-i slujește omului conștiința?

Răspuns: Conștiința slujește drept călăuză la împlinirea legii. Ea este judecătorul neadormit și aspru, care nu se poate cumpăra cu nimic și care se pronunță asupra fiecărei fapte, arătând dacă aceasta este bună sau rea și dacă trebuie săvârșită sau nu. Ea își ridică glasul atât înainte de săvârșirea unei fapte, cât și după săvârșirea ei. Înainte de săvârșirea unei fapte, conștiința spune dacă fapta este bună sau rea și ne sfătuiește să o împlinim sau nu. După săvârșirea faptei, tot ea ne judecă. Dacă am ascultat de glasul ei, dacă ne-am împlinit datoria și ne-am ferit de fapte rele, atunci conștiința ne răsplătește cu bucurie, mulțumire și liniște sufletească. Iar dacă n-am ascultat de glasul conștiinței și am săvârșit fapte rele, atunci ea ne pedepsește cu aspre muștrări; simți, adică, neliniște și apăsare în suflet. De aceea, creștinul trebuie să asculte totdeauna de glasul conștiinței sale. Orice lucrare potrivnică conștiinței este rea și aduce pedeapsă. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 24 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 26 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 27 iulie	08:00	Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernie
Duminică 28 iulie	06:30	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întrebă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu?”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserică asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochiul bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. **ÎN LOC DE MORALA:** „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurtimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!”. Neputând înțelege, s-a dus la preot, iar acesta i-a zis: „Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani, cu trei ani înainte de moarte și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină”. Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui. Amin.